

РЕШЕНИЕ

№ 33550

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 24.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5782** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите.

Образувано е по жалбата на „Пепко България“ ЕООД, [населено място] срещу Заповед №5706/28.11.2024 г. на Председателя на КЗП. Със същата е забранено на дружеството при упражняване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, а именно: търговецът да предоставя невярна и подвеждаща информация относно съществен признак – цена на предлагани за продажба стоки / в т. ч. мъжки боксерки шорти арт. 60672118/ чрез поставяне на етикет, които се маркират на каса на по-висока от обявената цена, по смисъла на чл.68д, ал.2, т.4, хипотеза 1 /цената/, вр. чл.68д, ал.1, предл. 1 /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/, вр. чл.68г, ал.4, вр. чл.68в ЗЗП.

Жалбоподателят твърди, че оспореният акт е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с материалния закон. В тази връзка и като допуснати нарушения е посочено неспазване на разпоредбата на чл.26 АПК, с твърдение, че дружеството не е било уведомено за началото на административното производство. Освен това оспорващият счита, че в случая не са били налице кумулативно изискуемите елементи от фактическия състав на заблуждаваща търговска практика. В тази връзка е посочено, че разминаването на цените е резултат от допуснат пропуск за актуализиране на цените на стоките върху етикетите им, вследствие на многобройните стоките, предлагани в магазина. Макар този пропуск да може да се определи като действие/бездействие на дружеството, не може са приеме, че то е насочено към насърчаване на продажбите, каквото е изискването на цитираната разпоредба. Още повече, че като действие/бездействие на дружеството, стоката е била с

неактуализирана цена, а не промотирана, съответно вниманието на потребителите не е било насочено конкретно към нея. Разминаването на цените не може да се приеме, както е посочено в Заповедта, за умишлено поведение на дружеството, чрез съзнателно предоставяне на заблуждаваща информация с цел насърчаване на продажбите, доколкото при извършената на 05.11.2024 г. проверка и избора на 9 произволни артикула е установено, че мъжкото бельо е таксувано с 2 лева повече от обозначената цена, а същевременно бебешкото боди е таксувано с 2,50 лева по-малко от обозначената цена. Оспорващият счита, че съвкупно установените обстоятелства показват, че в случая не се касае нито за умишлено поведение, нито за търговска практика, още по-малко за действия насочени към насърчаване на продажбите на продуктите в магазина. От самата Заповед става ясно, че в случая се касае за технически пропуск, без да е налице каквото и да е виновно поведение от страна на служителите на дружеството. Счита, че не е налице и третия елемент - практиката да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземане на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на търговска практика. Това е така, тъй като от 9 избрани артикула, 2 са били с размиване на цените, като общият сбор на цените обаче е с 50 стотинки по-нисък от обозначените, т.е. 50 стотинки по-ниска цена би платил клиент за тези стоки от цената, обозначена на етикетите. С оглед на това, не може да се твърди, че тази „практика“ би накарала потребителя за вземе решение, което иначе не би взел, тъй като би било икономически неизгодно за него. Следователно, в случая изобщо не е налице заблуждаваща търговска практика и оттам - извършено нарушение. Наличието на административно нарушение е основна предпоставка за прилагане на ПАМ видно от общата разпоредба на чл. 22 от ЗАНН. Предвид това, в случая заповедта е издадена при липсата на правно основание, което обосновава нейната незаконосъобразност и е основание за отмяната ѝ. Изложени са и доводи за противоречие на оспорения акт с целта на закона. По тези съображения, поддържани и в съдебно заседание от процесуалния представител адв. Й. Д. от САК, се иска отмяна на процесния акт и присъждане на направените разноски по представен списък.

Ответникът Председателя на Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт М. М. изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената заповед. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания от оспорващия адвокатски хонорар.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

По повод постъпила в РД М. при КЗП на 04.11.2024 г. жалба от потребител относно установено несъответствие между обявената цена на етикет и маркираната на касата при продажба на стока в магазин „Пепко България“ ЕООД в [населено място] и след издадена Заповед №4770/04.11.2024 г. на Председателя на КЗП за извършване на проверка по спазване изискванията на ЗЗП, на посочената в същата дата 05.11.2024 г. определените служители са извършили проверка в обекта – магазин Пепко България, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Пепко България“ ЕООД. За извършената проверка е съставен Констативен протокол №K-2772496. По време на проверката от предлаганите за продажба в обекта мъжки, дамски и детски облекла, произволно са избрани 9 стоки, включително и мъжки слип, но с арт. №60672118, които са маркирани на касовия апарат. Установена е разлика в цената на етикета и маркираната на касата по отношение на два артикула: бебешко боди за момченце с обявена цена по етикет 5 лева и маркирана на касата цена от 2,50 лева и мъжки боксерки шорти арт.60672118 с обявена цена на

етикета 8,00 лева и маркирана на касата цена от 10,00 лева. С КП е наредено на управителя или упълномощено от него лице да се яви лично в КЗП В. на 08.11.2024 г. или да изпрати на посочен имейл адрес и да представи становище по сигнала и разликата между обявените цени на етикетите и маркираните на касовия апарат. В тази връзка е постъпило становище от „Пепко България“ ЕООД, в което е посочено, че е изпратено във връзка с извършената проверка в търговския обект и изготвения протокол. В същото е посочено, че считат жалбата на потребителя за основателна, като изразяват готовност да възстановят разликата в сумата. Посочено е, че в случай, че клиентът желае, би могъл да върне цялата си покупка, като се възстанови напълно заплатената сума. В становището са посочени причините за допуснатото разминаване в цената, както и предприетите мерки спрямо касиера, извършил конкретната продажба.

С решение по т.10 от Протокол №41 от редовно заседание на КЗП, проведено на 22.11.2024 г., е прието, че „Пепко България“ ЕООД, при упражняване на своята дейност използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, а именно: търговецът предоставя невярна и подвеждаща информация относно съществен признак – цена на предлагани за продажба стоки / в т. ч. мъжки боксерски шорти арт. 60672118/ чрез поставяне на етикет, които се маркират на каса на по-висока от обявената цена, по смисъла на чл.68д, ал.2, т.4, хипотеза 1 /цената/, вр. чл.68д, ал.1, предл. 1 /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/, вр. чл.68г, ал.4, вр. чл.68в ЗЗП.

На 28.11.2024 г. е издадена оспорената в настоящото производство Заповед №5706/28.11.2024 г. на Председателя на КЗП, с която е забранено на дружеството при упражняване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, а именно: търговецът да предоставя невярна и подвеждаща информация относно съществен признак – цена на предлагани за продажба стоки / в т. ч. мъжки боксерски шорти арт. 60672118/ чрез поставяне на етикет, които се маркират на каса на по-висока от обявената цена, по смисъла на чл.68д, ал.2, т.4, хипотеза 1 /цената/, вр. чл.68д, ал.1, предл. 1 /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/, вр. чл.68г, ал.4, вр. чл.68в ЗЗП. В мотивите на същата е прието, че търговецът съзнателно предоставя заблуждаваща информация относно съществен признак на стоката, а именно нейната цена, като предлага за продажба мъжки боксерски шорти арт. 60672118 с обявена цена на етикета 8,00 лева, за които е издаден касов бон, маркиращ продажбата на стойност 10,00 лева. Прието е, че въпреки, че търговецът е бил уведомен от потребителя, подал сигнала, за установеното несъответствие, той не е предприел действия за неговото отстраняване и преднамерено е продължил да прилага такава практика. При тези обстоятелства Председателя на КЗП е приел, че търговецът използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.2, т.4, хипотеза 1 /цената/, вр. чл.68д, ал.1, прелл.1/съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/, вр. чл.68г, ал.4, вр. чл.68в ЗЗП, тъй като предоставената от него на етикета на стоката информация за продажната ѝ цена е невярна и подвеждаща. Прието е, че наличието на такава информация за цената може да е основание потребителят да вземе решение за покупка, което не би взел без прилагането на практиката. Заповедта е получена от „Пепко България“ ЕООД на 09.12.2024 г.,

От приложените към административната преписка доказателства е видно, че за констатираното нарушение е съставен АУАН и е издадено НП.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея акт и в срок. Установи се, че оспорената заповед е получена от „Пепко България“ ЕООД на 09.12.2024 г., а жалбата срещу нея е изпратена чрез ССЕВ на 23.12.2024 г.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на

основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл.68л, ал.1 ЗЗП, който предвижда, че когато КЗП установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на КЗП издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика.

Заповедта е издадена в предписаната форма, доколкото в специалния закон липсват различни от установените в чл. 59, ал. 2 от АПК изисквания. Изчерпателно са посочени, както правните, така и фактическите основания за издаването ѝ, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си.

Не се установява и наличието на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство. Изводите си решаващият орган е направил въз основа на писмените доказателства и констативния протокол, съставен от длъжностни лица при осъществяване на правомощията чл.193, ал.1 от ЗЗП. Съставеният в хода на проверката констативен протокол, както и жалбата, въз основа на която е извършена проверката, са своевременно връчени на представител на оспорващия, като му е предоставяна възможност да изрази становище по обективирания в тях фактически констатации. При издаването на оспорената заповед са събрани и обсъдени всички относими към спора доказателства. В оспорената заповед са изложени както фактическите, така и правните основания за издаването ѝ, като правните основания съответстват на фактическите установявания на административния орган.

В тази връзка съдът приема за неоснователен доводът на оспорващия за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, обосновано с липса на на уведомление по чл.26 АПК за започналото административно производство. Съгласно разпоредбата на чл.26, ал.1 АПК административния орган е длъжен да уведоми известните му заинтересовани лица за започналото пред него производство. Тази разпоредба е обща и касае всички административни производства, доколкото със специален закон не е изключено нейното приложение. Регламентираното с нея правило е гаранция за правата на засегнатите от административния акт лица и дава възможност на заинтересованата страна да бъде информирана за образуването на производството и с оглед на това да прояви съответната активност в защита на правата си, като представи становища и доказателства в негова подкрепа. Няма данни да е изготвено и връчено уведомление за започване на производството по издаване на оспорената заповед, но доколкото на дружеството са връчени констативния протокол от извършената проверка и жалбата, въз основа на която тази проверка е разпоредена, съдът намира, че същото е разбрало за началото на административното производство, макар да не е било уведомено изрично за това.

Съдът приема, че това не съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като дори да бе връчено изрично писмено уведомление, това не би променило решението на административния орган. Преценката за характера и тежестта на допуснато нарушение на административнопроизводствените правила е винаги конкретна, с оглед спецификата на отделния казус, като нарушението е съставомерно по чл.146, т.3 АПК единствено, когато е рефлектирало върху съдържанието на властническото волеизявление. В този смисъл пропускът е съществен само ако е ограничил правото на лицето да

представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган. Установените в хода на проверката на длъжностните лица – служители на КЗП факти и обстоятелства, обективирани в констативните протоколи, не се оспорват от страна на търговското дружество. Правото на защита на жалбоподателя е обезпечено в пълен обем в съдебното производство по оспорване на процесната заповед, в което той е имал възможността да противопостави всички свои възражения и да представи и посочи всички доказателства, които желае да бъдат събрани. Ето защо и предвид упражненото право на съдебно оспорване от страна на жалбоподателя и задължението на съда да събере доказателства и провери обжалвания акт на всички основания по чл. 146 АПК, правото му на защита не е накърнено по никакъв начин.

По отношение приложението на материалния закон съдът приема следното:

Безспорно „Пепко България“ ЕООД, има качеството на търговец по смисъла на §13, т.2 от ДР на ЗЗП.

Уредбата на нелоялните търговски практики се съдържа в глава IV, раздел IV от ЗЗП, който възпроизвежда уредбата в Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11.05.2005 г. относно нелоялните търговски практики към потребители на вътрешния пазар, наричана Директива за нелоялни търговски практики.

Оспорената заповед е издадена за нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.2, т.4, хипотеза 1 /цената/, вр. чл.68д, ал.1, прелл.1/съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/, вр. чл.68г, ал.4, вр. чл.68в ЗЗП.

Основният фактически състав на нелоялната търговска практика изисква кумулативното наличие на три елемента: да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги /§13, т.23, вр. т.29 от ДР на ЗЗП/; тази търговска практика да противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност /§13, т.28 от ДР на ЗЗП/ и прилаганата търговска практика да променя или да е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители /§13, т.31, вр. т.25 от ДР на ЗЗП/. Съгласно чл. 68д, ал.1, предл. 1 от ЗЗП търговска практика е заблуждаваща когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща. Съгласно чл. 68д, ал.2, т.4 един от компонентите спрямо които следва да не се въвежда в заблуждение е цената. Най-накрая заблуждаваща е практиката, която „има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на търговската практика“.

При така описаната законодателна уредба следва извод, че фактическият състав на нелоялната заблуждаваща търговска практика по чл.68д, ал.1, пр.1 ЗЗП изисква да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: осъществяването на търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; тази търговска практика да съдържа заблуждаваща, невярна информация и следователно подвеждаща; да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика.

В конкретния случай настоящият състав счита, че са налице елементите от фактическия състав на заблуждаваща нелоялна търговска практика, поради което възражението на жалбоподателя, че не е допуснал нелоялна търговска практика е неоснователно по следните съображения:

Съгласно §13, т.23 от ДР на ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с

насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите.

Обявяването на цената на стоката представлява действие на търговеца, свързано с предлаганата от него стока, насочено към потребителя, поради което съдът приема, противно на доводите на оспорващия, че се включва в понятието „търговска практика“ по смисъла на §13, т.23 от ДР на ЗЗП. В тази връзка без значение е причината, поради която обявената цена не съответства на тази на касата, в случая, както се твърди, че е допуснат пропуск за актуализиране на цените на стоките върху етикетите им, вследствие на многобройните стоките, предлагани в магазина, както и че стоката не е била промотирана, съответно вниманието на потребителите не е било насочено конкретно към нея. Предлаганите стоки от жалбоподателя са насочени към всички физически лица, а именно стоката е в продажба, т.е. по отношение на стоките на жалбоподателя потребители са лицата, които се явяват, за да закупят стоките. Достатъчно е, че цената на етикета на една от стоките, обект на проверката, не е била съответна на цената на касата, който факт се признава и от дружеството. Следователно налице е и вторият елемент а именно разминаване между обозначената цена и цената, маркирана на касата.

Съдът намира, че в случая е налице и третия елемент от фактическия състав на заблуждаващата търговска практика - практиката да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземане на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на търговска практика.

Според практиката на СЕС (решение от 12 май 2011 г., Ving S., C-122/10, EU: C: 2011: 299, точка 22; решение от 26 октомври 2016 г., C. D. Danmark, C-611/14, EU: C: 2016: 800, точка 39; решение от 25 юли 2018 г., Dyson, C-632/16, EU: C: 2018: 599, точка 56) и видно от Съображение 18 от преамбюлната част на Директива 2005/29/ЕО "средният потребител" е добре информиран и сравнително наблюдателен и предпазлив потребител. Несъмнено продажната цена има съществено значение при предлагането на стоката и е един от факторите, мотивиращи потребителите за вземане на решение за закупуването ѝ, а основният начин потребителят се информира за нея е от поставените върху стоката етикет. Именно посочената върху същия цена мотивира средния потребител да закупи продукта и съответно да вземе своето решение въз основа на обявената подвеждаща цена, различна от тази, маркирана на касата. По този начин невярното представяне на информация за цената е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика. Същата привлича потребителя към така предлаганата стока и дава необоснована увереност за спестяване, което всъщност го мотивира да направи избора си, макар да липсва реално спестяване на парични средства. Предвид изложеното може да се направи обоснован извод, че описаната търговска практика променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, тъй като влияе отрицателно върху способността му да направи информиран избор, обуславящ търговското му решение да закупи стоката – последица, която не би настъпила при липсата на разглежданата търговска практика.

Съдът намира за неоснователни доводите на оспорващия, че в случая не са били налице предпоставките за издаване на оспорения акт, доколкото било установено, че при проверката от 9 избрани артикула, 2 са били с размиване на цените, като общият сбор на цените бил с 50 стотинки по-нисък от обозначените, т.е. 50 стотинки по-ниска

цена би платил клиент за тези стоки от цената, обозначена на етикетите. На първо място това е така, тъй като цената се отнася за всяка отделна стока, т.е. двете стоки с така посоченото разминаване не се продават заедно и потребителят няма задължение да закупи и двете. Освен това наличието дори на едно разминаване в цената на стоката, обявена на етикета и маркирана на касата, е достатъчно основание за да се издаде акт от вида на процесния. Без значение е дали е налице преднамереност или умисъл в поведението на Пепко, както и за опит за заблуда на потребителите. Достатъчно е обективно да са осъществени предпоставките от фактическия състав на съответната правна норма от ЗЗП. Без значение са и предприетите от дружеството спрямо служителите дисциплинарни мерки и установените правила за действие в подобни ситуации. Чл.68в ЗЗП изрично забранява нелоялните търговски практики и тази забрана е насочена към търговеца, чиято отговорност е и неспазването ѝ.

Във връзка с изложеното съдът намира, че по делото безспорно е установено използването от жалбоподателя на заблуждаваща нелоялна търговска практика, за която законосъобразно е издадена оспорената заповед за забраната на използването ѝ.

Следва да се посочи, че с издадената заповед е постигната и целта на закона, а именно да се преустанови използването на заблуждаваща нелоялна търговска практика, изразяваща се в представяне на стоки по начин, който би могъл да въведе в заблуждение средния потребител.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че оспорената заповед на Председателя на КЗП е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на жалбоподателя не се дължат разноски, а претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение ще следва да се присъди на юридическото лице, в състава на което е органът, издал оспорения административен акт на основание чл.143, ал.4 АПК. Относим към чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата на заплащане на правната помощ в редакцията ѝ към датата на разглеждане на делото в открито съдебно заседание, неговият размер следва да бъде определен на 100.00 лв.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата „Пепко България“ ЕООД, [населено място] срещу Заповед №5706/28.11.2024 г. на Председателя на КЗП.

ОСЪЖДА „Пепко България“ ЕООД, [населено място] да заплати на Комисията за защита на потребителите деловодни разноски в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

съдия